

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda, ve věci žalobkyně **M. K.**, bytem H. 27, Č. T., zastoupené Mgr. Danielelem Kuklou, advokátem se sídlem Husova 5, České Budějovice, proti žalované **Univerzitě Palackého v Olomouci**, se sídlem Křížkovského 8, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 11. 8. 2014, č. j. F090518-II/01-10-2014-R/DE, ve věci poplatku za studium,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 11. 8. 2014, č. j. F090518-II/01-10-2014-R/DE a rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 28. 6. 2014, č. j. F090518-II/01-10-2014-DE **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 13.200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Daniela Kukly, advokáta se sídlem Husova 5, České Budějovice.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím rektora žalované ze dne 28. 6. 2014, č. j. F090518/01-10-2014/DE byl žalobkyni, jakožto studentce Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, vyměřen na základě § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2016 (dále jen „ZVŠ“) a na základě vnitřního předpisu Univerzity Palackého v Olomouci č. A-1/2006 (Statutu Univerzity Palackého v Olomouci – dále jen „Statut UP“), konkrétně čl. 22 a Přílohy č. 6 tohoto předpisu, poplatek za prodloužení studia nad standardní dobu zvětšenou o jeden rok ve výši 20.000 Kč za započatých 6 měsíců prodloužení studia v akademickém roce 2013/2014, když k započetí 6 měsíců prodloužení studia došlo dne 12. 2. 2014. Následně bylo k žádosti žalobkyně uvedené rozhodnutí přezkoumáno a s odkazem na § 58 odst. 8 a § 68 odst. 4 ZVŠ bylo žalobou napadeným rozhodnutím rektora žalované ze dne 11. 8. 2014 změněno tak, že vyměřený poplatek byl snížen na částku 6.500 Kč.

Žalobkyně v žalobě namítala, že v napadeném rozhodnutí není jasně specifikován Statut UP, podle něhož měl být předmětný poplatek vyměřen, neboť tento je označen toliko číslem A-1/2006, aniž by bylo uvedeno, jaké znění Statutu UP bylo použito. Jelikož Přílohu 6 obsahují VIII. znění Statutu UP ze dne 8. 1. 2014 a IX. znění Statutu UP ze dne 10. 6. 2014, dovozuje žalobkyně, že pro stanovení poplatku bylo využito jedno z těchto znění Statutu UP, obě varianty však považuje za nesprávné, neboť tato znění Statutu UP nebyla platná a účinná v době rozhodné pro stanovení výše poplatků, a to v době před termínem pro podávání přihlášek v akademickém roce 2013/2014. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně v rozporu s § 58 odst. 6 ZVŠ, neboť žalovaná porušila svou povinnost určit konkrétní výši poplatků spojených se studiem ve Statutu UP a tuto výši zveřejnit pro příští akademický rok před termínem pro podávání přihlášek ke studiu, když před termínem pro podávání přihlášek v akademickém roce 2013/2014 bylo platné a účinné VII. úplné znění Statutu UP ze dne 9. 7. 2013, které konkrétní výši poplatků spojených se studiem neobsahovalo. Toto znění Statutu UP obsahovalo v čl. 22 odst. 3 toliko minimální a maximální výši poplatků spojených se studiem s tím, že ke stanovení poplatku v konkrétním případě zmocňovalo rektora, což je však v rozporu s § 58 odst. 6 ZVŠ, jak dovodil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně již není studentkou Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, neboť dne 28. 8. 2014 bylo žalované doručeno písemné prohlášení žalobkyně o zanechání studia, čímž bylo její studium dle § 56 odst. 1 písm. a) ZVŠ ukončeno. K námitce nejasného označení Statutu UP žalovaná uvedla, že v případě rozhodování o výši poplatků spojených se studiem je žalovaná v pozici správního orgánu, tudíž pro ni platí povinnost rozhodovat dle procesních předpisů platných v době rozhodování. Statut UP v VIII. i IX. znění řádně zakotvuje výši poplatků spojených se studiem, tudíž ani v jednom případě nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobkyně. Dále uvedla, že snížení konečné výše poplatku bylo u žalobkyně natolik výrazné, že se výše poplatku téměř přiblížila nejnižší zákonem stanovené výši poplatku, tj. jedenapůlnásobku základu pro příslušný akademický rok ve smyslu § 58 odst. 2 a 3 ZVŠ. K námitce rozporu rozhodnutí s § 58 odst. 6 ZVŠ žalovaná uvedla,

že žalobkyně zřejmě úmyslně vynechala stěžejní pasáž rozsudku NSS č. j. 7 As 41/2013-37, v níž NSS odlišil povinnost veřejné vysoké školy zveřejnit výši poplatků spojených se studiem před termínem pro podávání přihlášek ke studiu od povinnosti určit výši, formu placení a splatnost poplatků statutem veřejné vysoké školy. Z textu zákona pak nevyplývá, že ke zveřejnění musí dojít ve formě statutu veřejné vysoké školy, resp. z textu zákona nevyplývá vůbec jakou formou má vysoká škola před termínem pro podávání přihlášek ke studiu výši poplatků zveřejnit. Z webových stránek a elektronické úřední desky žalované přitom vyplývá, že žalovaná dne 20. 2. 2013 a 23. 2. 2013 výši poplatků stanovených rozhodnutím rektora UP č. B3-13/1-RR zveřejnila hned dvěma způsoby. Následně žalovaná, vědoma si své druhé povinnosti, na kterou upozornil ve zmiňovaném rozsudku NSS, započala legislativní práce související s nutnou aktualizací Statutu UP, jehož VIII. znění ze dne 8. 1. 2014 bylo poté registrováno Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Žalovaná také zdůraznila, že v období od 1. 9. 2013 do 7. 1. 2014 nebyl poplatek ve výši 20.000 Kč studentům, kteří nesplnili své povinnosti dle ZVŠ, vyměřován. Žalovaná si je tedy sice vědoma toho, že pro zákonnost stanovení poplatků spojených se studiem musí být splněny obě povinnosti stanovené v § 58 odst. 6 ZVŠ, nicméně žádným výkladem předmětného ustanovení nelze vyvodit, která povinnost musí být splněna první a která následující. Žalobkyně naplnila podmínky pro stanovení poplatku dne 12. 2. 2014, tj. v době, kdy již měla žalovaná obě povinnosti splněné.

V replice k vyjádření žalované žalobkyně namítla, že žalovaná ani ve vyjádření k žalobě jednoznačně nevyjasnila, dle kterého znění Statutu UP byl poplatek v posuzované věc vyměřován, nicméně lze z jejího vyjádření dovodit, že se jednalo o IX. znění Statutu UP ze dne 10. 6. 2014. Čl. 22 odst. 3 předmětného znění Statutu UP, na něž odkazuje rozhodnutí rektora č. B3-13/1-RR, jímž měla být dle žalované výše poplatků zveřejněna, však hovoří o výši poplatku za úkony spojené s přijímacím řízením, z čehož vyplývá, že rozhodnutí rektora odkazuje na Statut UP chybným způsobem nebo odkazuje na dřívější znění Statutu UP (VII.), které však upravuje výši poplatků spojených s delší dobou studia chybným způsobem. Dále žalobkyně uvedla, že předmětné rozhodnutí rektora, odkazující na již neplatný Statut UP, nelze považovat za zveřejnění výše poplatku spojených s delší dobou studia, neboť z obsahu předmětné listiny vyplývá, že zveřejněno bylo rozhodnutí rektora, nikoli pouhá výše poplatku. Žalovaná prosazováním názoru, že poplatek je možné nejprve zveřejnit, a teprve následně stanovit, dle žalobkyně ohýbá § 58 odst. 6 ZVŠ ve svůj prospěch, když jediným logickým postupem může být ten, kdy je poplatek nejprve řádně a v souladu s právními předpisy stanoven, a teprve poté je tato výše zveřejněna. Opačný způsob považuje za absurdní. Konečně žalobkyně namítla, že jediným řádným zveřejněním výše poplatků spojených se studiem může být zveřejnění na úřední desce vysoké školy, nikoli zveřejnění v periodiku vysokou školou vydávaném.

Žalovaná na repliku žalobkyně reagovala podáním ze dne 11. 12. 2014, v němž uvedla, že forma zveřejnění výše poplatků za studium není ZVŠ stanovena, tudíž nelze než uzavřít, že formu zveřejnění ponechal zákonodárce úmyslně v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Možné chyby v rozhodnutí rektora č. B3-13/1-RR jsou sice politováníhodné, nicméně nemění nic na faktu, že výše poplatků byla zveřejněna na úřední desce žalované. Snahou o zvýšení

informovanosti studentů pak žalovaná včlenila tuto informaci i do svého oficiálního časopisu. Zda vnitřní norma žalované měla ještě jinou funkci nebo sloužila výlučně ke zveřejnění výše poplatků je nerozhodné. Dále žalovaná uvedla, že byla povinna dle nového znění Statutu UP postupovat ihned po jeho registraci, kdy v opačném případě by sama prodlužovala stav rozporný se zákonem, popř. by nevyměřováním poplatku rovněž postupovala v rozporu se zákonem. Časová souslednost kroků veřejné vysoké školy při určení a zveřejnění výše poplatků spojených se studiem ze ZVŠ neplyne a považuje-li žalobkyně postup žalované za absurdní, jedná se jen o její subjektivní názor.

Na vyjádření žalované opětovně reagovala žalobkyně podáním ze dne 28. 1. 2015, v němž opětovně namítla, že jediným řádným způsobem zveřejnění poplatků spojených se studiem může být zveřejnění na úřední desce vysoké školy, které však v posuzovaném případě neproběhlo řádně, neboť zveřejněné rozhodnutí rektora č. B3-13/1-RR obsahuje odkaz na předešlý, se ZVŠ rozporný Statut UP. Ve vztahu k souslednosti určení a zveřejnění poplatku poukázala na skutečnost, že na str. 4 rozsudku NSS č. j. 7 As 41/2013-37 je uvedeno, že „Ve statutu musí být konkrétní výše určena a posléze musí být také konkrétní výše zveřejněna.“

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.

Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobkyně byla od 14. 9. 2009 zapsána do prezenčního studia na Filosofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, navazujícího magisterského studijního programu oboru Anglická filologie – Polská filologie. Mezi účastníky je nesporné, že v akademickém roce 2013/2014, dne 12. 2. 2014, započala žalobkyně 6 měsíců prodloužení studia. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2014 stanovila žalovaná žalobkyni poplatek za prodloužení standardní doby studia ve výši 20.000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že při určení a výpočtu poplatku vycházela ze ZVŠ, příslušných ustanovení Statutu a vyhlášení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, č. j. MSMT-2465/2013-320, o výši základu pro stanovení poplatků spojených se studiem pro akademický rok započatý v roce 2013. S ohledem na skutečnost, že ministerstvem byl základ vyhlášen ve výši 2.666 Kč, jeho jedenapůlnásobek dle § 58 odst. 3 ZVŠ činí 3.999 Kč, uvedla žalovaná, že poplatek stanovuje dle čl. 3 Přílohy č. 6 Statutu UP ve výši 20.000 Kč. Dne 7. 8. 2014 podala žalobkyně u žalované žádost o přezkoumání rozhodnutí a prominutí poplatku za prodloužení studia, v níž uvedla, že má splněny všechny studijní povinnosti s výjimkou obhajoby diplomové práce, což je jediný důvod, proč je stále studentkou. V akademickém roce 2013/2014 bydlí v Českém Těšíně s rodiči a přítelem, vysokou školu osobně nenavštěvuje a nevyužívá žádných jejích služeb, tudíž žalovaná není povinna na její studium vynakládat žádné finanční prostředky. Dále uvedla, že si sice přivydělává v neziskové organizaci, avšak z vydělaných prostředků je schopna pokrýt toliko náklady na obživu, nikoli zaplatit vyměřený poplatek. Rektor žalované žalobou napadeným rozhodnutím částečně žádosti žalobkyně vyhověl a poplatek snížil na částku 6.500 Kč s odůvodněním, že tak činí s přihlédnutím ke skutečnosti, že má

žalobkyně splněny studijní povinnosti a je nyní čekatelkou na státní závěrečnou zkoušku.

Z obsahu rozhodnutí rektora žalované ze dne 21. 2. 2013, č. B3-13/1-RR, o vyhlášení standardu UP pro stanovení výše poplatků při překročení standardní doby studia a poplatky spojené se studiem na UP v akademickém roce 2013/2014, soud zjistil, že v čl. II rozhodnutí vyhlásil rektor v souladu s čl. 22 odst. 3 Statutu UP standard UP pro stanovení poplatků pro akademický rok 2013/2014 ve výši 52.279,76 Kč a v čl. III, bodu 2 poplatky za studium při překročení standardní doby studia ve výši 20.000 Kč za každých započatých 6 měsíců studia. Rozhodnutí nabylo účinnosti dnem zveřejnění na úřední desce UP, tj. dnem 23. 2. 2013.

Dále soud z obsahu článku publikovaného dne 20. 2. 2013 na stránkách www.zurnal.upol.cz, nazvaného „Schváleno. Poplatek za delší studium bude příští rok dvacet tisíc korun“ zjistil, že obsahem tohoto článku bylo sdělení, že akademický senát uvedeného dne souhlasil s výší poplatků pro akademický rok 2013/2014, který bude činit 20.000 Kč, přičemž článek obsahuje rovněž citaci z vyjádření rektora.

Podle § 58 odst. 2 ZVŠ základem pro stanovení poplatků spojených se studiem je 5 % z průměrné částky připadající na jednoho studenta z celkových neinvestičních výdajů poskytnutých ministerstvem ze státního rozpočtu veřejným vysokým školám v kalendářním roce. Základ vyhlásí ministerstvo do konce ledna kalendářního roku; základ platí pro akademický rok započatý v tomto kalendářním roce. Pro výpočet základu slouží údaje za uplynulý kalendářní rok.

Podle § 58 odst. 3 věta před středníkem ZVŠ, studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu.

Podle § 58 odst. 6 ZVŠ veřejná vysoká škola zveřejní výši poplatků spojených se studiem podle odstavců 1 až 5 pro příští akademický rok před termínem pro podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy.

Podle čl. 22 odst. 3 VII. úplného znění Statutu UP ze dne 9. 7. 2013 výši poplatků za každých dalších započatých šest měsíců studia pro jednotlivé studijní programy na UP stanoví rektor po vyjádření AS UP v rozmezí 20 až 150 % ze standardu UP, přičemž částky takto určené musí splňovat podmínku stanovenou § 58 odst. 3 zákona.

Podle čl. 22 odst. 4 VIII. úplného znění Statutu UP ze dne 8. 1. 2014 výše poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 zákona je uvedena v příloze č. 6. Dle čl. 3 Přílohy č. 6 poplatek za studium podle § 58 odst. 3 a odst. 4 věty poslední zákona je stanovena jednotně pro celou UP částkou 20.000 Kč za každých dalších započatých šest měsíců studia.

Podle čl. 22 odst. 4 IX. úplného znění Statutu UP ze dne 10. 6. 2014 výše poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 zákona je uvedena v příloze č. 6. Dle čl. 1 odst. 3 Přílohy č. 6 poplatků za studium podle § 58 odst. 3 a odst. 4 věty poslední zákona je stanovena jednotně pro celou UP částkou 20.000 Kč za každých dalších započatých šest měsíců studia.

S ohledem na formulaci žalobních námitek je zásadní spornou skutečností mezi účastníky výklad § 58 odst. 6 ZVŠ, konkrétně pak skutečnost, zda je či není z obsahu ZVŠ dovoditelné, že povinnost vysoké školy zveřejnit výši poplatků spojených se studiem musí nutně následovat až poté, co předmětná vysoká škola výši poplatku zákonem souladným způsobem schválí.

Úvodem krajský soud uvádí, že odkaz na Statut UP bez vymezení jeho konkrétního znění, které bylo na posuzovaný případ aplikováno, je sice vadou předmětného výroku, avšak nejedná se o vadu, která by sama o sobě způsobovala jeho nezákonnost, a to s ohledem na skutečnost, že z obecných pravidel pro jakýkoli správní i soudní proces lze dovodit, že správní orgán či soud postupuje dle předpisu platného a účinného v době vydání individuálního správního aktu, který uvedený předpis aplikuje. V posuzované věci tedy byla rozhodnutí rektora vydána zjevně dle čl. 22 odst. 4 a Přílohy č. 6 IX. úplného znění Statutu UP ze dne 10. 6. 2014.

Jak oba účastníci shodně poukázali, problematikou poplatků spojených s prodloužením standardní doby studia se zabýval NSS v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37, který vyslovil jednoznačný závěr, že *„ZVŠ zcela explicitně vyjadřuje požadavek, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Hovoří-li ust. § 58 odst. 6 věta druhá ZVŠ o výši poplatku, zjevně tím má na mysli požadavek, aby byla ve statutu určena konkrétní částka poplatků nebo alespoň určeno zcela jednoznačné pravidlo (vzorec) pro výpočet konkrétní částky poplatků.“* Dále NSS rovněž uvedl, že *„vnitřní předpisy veřejné vysoké školy nemohou stanovit pravidla v rozporu se zákonem. Dále, pokud zákon předpokládá, že určitá otázka bude upravena v konkrétním vnitřním předpise, nemůže si veřejná vysoká škola pro tuto úpravu svévolně zvolit jinou formu vnitřního předpisu či dokonce akt, který ani nemá povahu vnitřního předpisu.“*

K otázce zveřejňování výše poplatků pak NSS uvedl, že *„povinnost zveřejnit výši poplatku je oddělena od povinnosti stanovit výši poplatků statutem (poznámka soudu: zákon neupravuje povinnost stanovit způsob určení výše, jak uvádí stěžovatelka). Jedná se o dvě zcela samostatné povinnosti vysoké školy... Ve statutu musí být konkrétní výše určena a posléze musí být také konkrétní výše zveřejněna. Ke zveřejnění pak musí docházet každoročně, na rozdíl od určení konkrétní výše. Ta může být řadu let neměnná. Logický, jazykový i systematický výklad tedy skutečně mohou vyvracet (nikým nevyslovený) názor, že se konkrétní výše poplatků statutem zveřejňuje, nicméně rozhodně nevyvrací závěr, že musí být konkrétní výše (popř. jasné pravidlo pro určení konkrétní výše) určena ve statutu vysoké školy.“*

S ohledem na skutečnost, že citovaný rozsudek byl pod č. 2917/2013 publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je krajský soud závěry v rozsudku formulovanými vázán.

Ačkoli obsahem správního spisu není listina, z níž by bylo možné dovodit, kdy nastal termín pro podávání přihlášek v akademickém roce 2013/2014, není mezi účastníky sporné, že tento den nastal před účinností VIII. úplného znění Statutu UP, tj. za účinnosti VII. úplného znění, jehož čl. 22 odst. 3 je nutné s ohledem na výše citované judikaturní závěry považovat za rozporný s § 58 odst. 3 ZVŠ, neboť nestanovil konkrétní výši poplatků ani způsob jejich výpočtu, nýbrž pouze rozmezí, v němž se může rektor univerzity při rozhodování o výši poplatku v individuálním případě pohybovat.

Z výše popsané časové posloupnosti účinnosti jednotlivých změn Statutu UP a přijetí rozhodnutí rektora č. B3-13/1-RR, jakož i z obsahu tohoto rozhodnutí, je dále zřejmé, že předmětné rozhodnutí rektora ze dne 21. 2. 2013 je realizací právě čl. 22 odst. 3 VII. úplného znění Statutu UP ze dne 9. 7. 2013.

Skutečnost, že bylo předmětné rozhodnutí rektora vyvěšeno na úřední desce žalované, nic nemění na tom, že se jednalo o rozhodnutí realizující Statut UP, v němž byl poplatek za překročení standardní doby studia stanoven nezákonným způsobem.

K otázce posloupnosti přijetí právní úpravy a jejího zveřejnění krajský soud zdůrazňuje, že veřejná vysoká škola, resp. její orgány rozhodující o právech a povinnostech studentů vystupují nikoli nezávisle na svém charakteru veřejné korporace, ale právě z důvodu svého charakteru veřejné korporace, tedy jako nositelé pravomocí. Bez ohledu na to, zda konkrétní pravomoc představuje výkon samosprávy nebo přenesené státní správy, je veřejná vysoká škola vždy vázána zákonem. Platí pro ni totiž zásada, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Při ukládání povinností je tak i pro samosprávu určující primárně zákonná úprava, v jejíchž mezích se musí pohybovat. To platí jak pro tvorbu vnitřních předpisů veřejné vysoké školy, tak pro jejich následnou aplikaci při rozhodování o právech a povinnostech adresátů (viz NSS v rozsudku ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141).

Pro posuzovanou věc je z uvedeného podstatný závěr, že adresátům veřejnosprávního působení veřejné vysoké školy nemohou být ukládány práva a povinnosti na základě vnitřních předpisů a jiných aktů, které jsou v rozporu s výše uvedenými pravidly. Jelikož žalobkyně podávala přihlášku ke studiu v době, kdy výše poplatků spojených s prodloužením doby studia nebyla v rozporu se ZVŠ exaktně stanovena Statutem UP, není možné dovodit, že uvedená vada byla zhojena tím, že na úřední desce žalované byl zveřejněn akt rektora žalované, který výši předmětného poplatku konkretizoval. Taková úprava totiž byla v přímém rozporu se zněním zákona. Výslovné určení konkrétního vnitřního předpisu, v němž má být obsažena výše poplatků za studium, je zákonným limitem samosprávy veřejné vysoké školy.

S žalovanou lze souhlasit, že způsob zveřejnění výše poplatků není ve znění ZVŠ účinném do 31. 8. 2016 výslovně stanoven. V žádném případě se však krajský soud neztotožňuje s názorem žalované, že okamžik zveřejnění výše poplatků za studium může předcházet okamžiku jejich řádného stanovení ve formě statutu veřejné vysoké školy. S žalobkyní lze naopak souhlasit, že Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37 k uvedené skutečnosti jednoznačně a závazně vyjádřil tak, že výše poplatku určeného ve statutu musí být posléze rovněž zveřejněna. Účinky zveřejnění jakéhokoli právního předpisu lze z logiky věci vždy vázat až na okamžik, který následuje poté, co byl předmětný předpis řádným způsobem přijat a stal se platným.

Pro úplnost soud dodává, že výše citovaný článek v Žurnálu UP ani nezveřejňoval informaci o tom, kdy, kým a jakou formou byl poplatek za prodloužení doby studia schválen, nýbrž toliko referoval o skutečnosti, že konkrétní výši poplatku 20.000 Kč podpořil akademický senát univerzity.

Žalobkyni proto nemohl být poplatek za prodlouženou dobu studia vyměřen na základě IX. úplného znění Statutu UP, které nebylo účinné v době podávání přihlášek ke studiu v akademickém roce 2013/2014.

Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušil včetně rozhodnutí prvostupňového a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v něm je tato v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právními názory soudu vyslovenými v tomto zrušovacím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 13.200 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a 2) náklady za zastupování advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9.300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k žalobě (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o.s.ř.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 30. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu